

MIJN VRIEND DE SERIEMOORDENAAR

Ann Rule

*Mijn vriend
de seriemoordenaar*

Het onvoorstelbare verhaal over mijn vriendschap met de man die de meest beruchte moordenaar van de vs bleek te zijn: Ted Bundy

Vertaald door Ineke Westerweel

Eerste druk 1995
Gewijzigde tweede druk 2023

ISBN 978-90-225-9969-3
ISBN 978-94-023-2190-6 (e-book)
NUR 320

Oorspronkelijke titel: *The Stranger Beside Me*
Vertaling: Ineke Westerweel
Vertaling 'Het laatste hoofdstuk?', 'Update: twintig jaar later – 2000' en
'Nawoord 2021': Ruud van der Helm
Vertaling motto: Peter Verstegen
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © Shutterstock
Auteursfoto: © Leslie Rule
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2023 International Literary Properties
© 1980, 1989 Ann Rule
Nawoord 1986: © Ann Rule
Update: twintig jaar later – 2000 © 2000 Ann Rule
Het laatste hoofdstuk? © 1989 Ann Rule
Nawoord 2021 © 2021 Leslie Rule
© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

In dit boek wordt gebruik gemaakt van pseudoniemen.

De uitgever heeft ernaar gestreefd alle rechten van derden te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen contact opnemen met Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Dit boek is opgedragen aan mijn ouders
Sophie Hansen Stackhouse en Chester R. Stackhouse
voor hun onvoorwaardelijke liefde en steun
en omdat ze bleven geloven*

En kwelt hem meer naarmate hij meer ziet
van niet voor hem bestemde vreugde; weldra
vindt hij zijn woeste haat terug en vuurt
voldaan zijn kwalijk denken aldus aan:
Mijn denken, waar voer jij mij heen, hoe zoet
dwong jij mij te vergeten wat ons hier bracht?
't Was haat, geen liefde, en ook niet de hoop
op paradijs in plaats van hel, of 't smaken
van vreugd, nee, doel was alle vreugd te doden,
behalve vreugde in verdelging; ander
genoegen blijft mij vreemd

John Milton – *Het paradijs verloren*

Het laatste hoofdstuk? (2008)

Ik had niet verwacht dat ik ooit nog iets zou schrijven over Theodore Robert Bundy. De man die beroemd noch berucht was toen ik hem zevenendertig jaar geleden leerde kennen, is inmiddels twintig jaar dood en toch zijn ook nieuwe generaties nog steeds gefascineerd door hem. Voor mijn eerste boek, *Mijn vriend de seriemoordenaar*, had ik al een epiloog en een slotwoord geschreven. Later heb ik daar twee hoofdstukken aan toegevoegd, 'Het laatste hoofdstuk?' en 'Update: twintig jaar later', maar Teds verhaal lijkt nog altijd niet tot een einde te zijn gekomen. Ook in de toekomst zal ik waarschijnlijk nog hoofdstukken kunnen blijven toevoegen.

Een deel van de informatie die ik bij eerdere gelegenheden heb opgeschreven, is incorrect gebleken – sprookjes en geruchten waar ook de meeste Bundy-experts geloof aan hechtten – en die zaken wil ik hier graag corrigeren. Zo droeg de beul die in zijn eentje in Starke, Florida, de hendel van de elektrische stoel overhaalde, bijvoorbeeld geen kap of masker en hij had evenmin zijn wimpers zwaar met mascara aangezet. Dit soort beelden maken puur deel uit van de mythevorming rond Ted.

Voor mijn recentste toevoegingen heb ik kunnen putten uit het verslag van een ooggetuige van Ted Bundy's terechtstelling. In zijn uiteenzetting maakt hij korte metten met een aantal bestaande misvattingen.

Er blijft tot op heden nieuwe informatie over Ted opduiken. Ook melden zich nog altijd nieuwe 'bijna-slachtoffers'. Een deel van me zou zich hier graag voor willen afsluiten, definitief een punt willen zetten achter mijn herinneringen aan Ted. Ik zal niet ontkennen dat ik het schrijven van dit hoofdstuk lange tijd voor me heb uit geschoven. De reden? Ted Bundy blijft me achtervolgen.

Als hij erin was geslaagd zijn hachje te redden nadat hij zoveel anderen van het leven had beroofd, en hij vandaag de dag nog achter de tralies had gezeten, zou Ted een oudgediende gedetineerde van tweeënzestig jaar zijn geweest. Mijn kleindochter is inmiddels even oud als ik was toen ik Ted leerde kennen; zelf ben ik overgrootmoeder. De dochter van Ted en zijn toen-

malige echtgenote Carole Ann Boone is alweer zesentwintig. Meg Anders' kind, dat Ted als een vaderfiguur zag, nadert de veertig.

De jonge vrouwen die Ted heeft vermoord, zouden halverwege de vijftig zijn geweest. Ook de leeftijd van zijn talloze bijna-slachtoffers ligt rond de vijftig tot zestig jaar. Het werkelijke aantal vrouwen dat ternauwernood aan hem is ontsnapt, zullen we nooit met absolute zekerheid kunnen bepalen.

De wereld gaat gewoon door, met of zonder Ted Bundy. De man heeft echter oneindig veel littekens, nachtmerries en andere sporen nagelaten en die laten zich niet zomaar uitwissen.

Ted was lang niet zo aantrekkelijk, briljant of charismatisch als hij tegenwoordig wordt afgeschilderd in veel misdaadboeken. Zoals ik al eerder heb verklaard, heeft hij goede sier kunnen maken met zijn beruchtheid. Voordat hij van een serie verschrikkelijke misdrijven verdacht werd, was hij een zo goed als onbetekenende persoon. Pas vanaf het moment dat de media hem omarmden, werd hij de belichaming van alle voorgenoemde 'positieve' eigenschappen. Met het verstrijken van de tijd is Ted opgerezen – of afgezakt – naar het niveau van een Leopold en Loeb, Albert DeSalvo, William Heirens, Charles Manson en een stuk of tien andere criminelen die puur hebben vermoord omwille van het doden zelf.

Lange tijd was ik ervan overtuigd dat de belangstelling voor Bundy in de loop van de jaren zou afnemen, zeker na zijn executie. In plaats daarvan is hij uitgegroeid tot een persoon van bijna mythologische proporties.

Als broodschrijfster die voor pulpbladen werkte en ervan droomde een boekenauteur te worden, zou ik dankbaar moeten zijn voor mijn plaatsje op de eerste rij in het monsterlijke spektakelstuk waarin Ted Bundy de hoofdrol speelde als 'glamourboy van moordzaken', zoals een tijdschrift hem heeft omschreven.

Maar ik voel me allesbehalve dankbaar. Ik had liever nooit een eigen boek gepubliceerd, laat staan negentwintig boeken, als Teds slachtoffers in ruil daarvoor nog zouden hebben geleefd. Zijn misdaden hebben mijn leven ook veranderd. Hij heeft weliswaar voor mij de weg naar mijn eerste boekcontract geopend, maar als mens zou ik in de tijd willen kunnen terugreizen om hem en zijn moordzuchtige strooptocht door Amerika uit te wissen. Kon ik alles wat gebeurd is maar ongedaan maken. Na al deze jaren bekruipt me soms zelfs het gevoel dat Ted Bundy en zijn tientallen slachtoffers niet meer dan een hersenspinsel van mij zouden kunnen zijn.

Ironisch genoeg bestaat in het openbaar al ruim veertig jaar het beeld van

Ted als een aantrekkelijke, criminele schurk. Dat beeld leeft vooral voort onder jonge vrouwen die nu ongeveer even oud zijn als zijn slachtoffers in de jaren zeventig van de twintigste eeuw.

Het zou me eigenlijk niet hoeven verbazen dat ik nog steeds brieven en e-mails ontvang van twintigjarigen die gefascineerd zijn door Ted Bundy. Dertig jaar geleden al zag ik hoe rijen jonge vrouwen uit Florida zich voor de rechtszaal in Miami verzamelden, belust op een zitplaats in de galerij achter de beklaagdenbank. Ze slaakten diepe zuchten en haptten naar adem wanneer Ted zijn hoofd omdraaide en een blik hun kant op wierp.

Hij genoot van hun reactie. Hij was heer en meester van de situatie, of dat dacht hij in ieder geval, tijdens die eerste rechtszaak in Miami.

Ik heb geen idee waarom, maar een bovengemiddeld aantal brieven is afkomstig uit Italië, waar sommige vrouwen verklaren van Ted te houden en om hem rouwen. Ik ontvang vergelijkbare post uit alle windstreken, uit landen als de Verenigde Staten, Frankrijk, Zweden, Nederland en Duitsland tot Zimbabwe en China toe. Ted is uitgegroeid tot de Amerikaanse Jack the Ripper, de ware Dracula, een moordenaar die ver boven andere doorsnee-moordenaars zou uittorenen door zijn uiterlijke verschijning en genialiteit. En aldus bezien is hij op een verknijpte wijze uiterst aantrekkelijk voor veel eenzame vrouwen.

Zou ik deze situatie deels ook aan mijn eigen inbreng moeten toeschrijven? Heb ik Teds 'goede' kant, zoals ik die leerde kennen in de eerste drie jaar dat we met elkaar omgingen, te rooskleurig beschreven? Hij was toentertijd een vriendelijk, attent en oprecht persoon. Ik had geen enkel idee van het gevaar: niet voor mij persoonlijk, maar voor de mooie jonge vrouwen die voldeden aan zijn slachtofferprofiel. Ik heb mijn lezers erop attent willen maken en waarschuwen dat het kwaad ook kan worden belichaamd door een persoon met een aantrekkelijk uiterlijk. Ik heb ze willen behoeden voor de sadistische sociopaten die gewoon vrij rondlopen en op slachtoffers jagen.

Als ik terugkijk, besef ik hoe naïef ik toentertijd was. En ik besef dat ik in een bepaald opzicht naïef gebleven ben. Ik wil nog steeds het leven van vrouwen redden, als was het er maar eentje. Als ik dat voor elkaar kon krijgen, zou dat ongelooflijk belangrijk voor me zijn.

In 1980 onderkende ik nog niet het verschil tussen personen die aan een psychose lijden en mensen met een persoonlijkheidsstoornis. In de eerste editie van mijn boek schreef ik dat Ted eenvoudigweg wel krankzinnig moest

zijn geweest toen hij al die jonge vrouwen ombracht. Ik geloofde oprecht dat Ted compleet gestoord was en dat ze hem in een krankzinnigeninrichting moesten opsluiten.

Maar ik had het niet bij het rechte eind. Gelukkig had ik wel door dat zijn persoonlijkheidsstoornis betekende dat hij nooit meer mocht worden losgelaten op de samenleving. Ik schaam me er niet voor dat ik geblunderd heb in mijn toenmalige diagnose. Hetzelfde is talrijke psychologen en psychiaters overkomen die Ted persoonlijk hebben kunnen onderzoeken.

Hij was niet krankzinnig. Hij leed onmiskenbaar aan verschillende persoonlijkheidsstoornissen. Zo was hij hoogstwaarschijnlijk een narcist, borderliner en psychopaat ineen. Ik heb een psychologe gekend die haar diagnose van Ted Bundy verschillende keren heeft bijgesteld. Aanvankelijk ging ze uit van een bipolaire stoornis en uiteindelijk besloot ze dat hij leed aan een meervoudige-persoonlijkheidsstoornis. Ik heb nooit bevestigd dat een van beide diagnoses correct zou zijn. Zijn karaktertrekken en daden pasten noch bij de ene noch bij de andere diagnose, tenzij je recht wilt breien wat krom is.

Naar mijn overtuiging was Ted een sadistische psychopaat die behagen schiep in het lijden van anderen en de controle die hij over zijn slachtoffers uitoefende tot het moment van hun overlijden én daarna. Als kind, adolescent en jongeman had hij nooit het gevoel dat hij werkelijk meester over zijn eigen leven was. In zijn zoektocht naar controle en macht heeft hij een afschuwelijke uitweg gekozen.

Het enige wat voor hem telde, was hijzelf.

Iemand die aan een persoonlijkheidsstoornis lijdt, is zich bewust van het onderscheid tussen goed en kwaad. Voor zo'n persoon doet dat er echter niet toe, want hij vindt zichzelf zo bijzonder dat hij zijns inziens recht heeft op alles wat hij wil en alles mag doen wat hij wil. Hij is het centrum van de wereld. Alle andere mensen zijn slechts stropoppen voor hem die er niet toe doen. Volgens de wet en ook medisch gezien kent een krankzinnige het onderscheid tussen goed en kwaad niet en hij kan dan ook niet verantwoordelijk worden gehouden voor zijn daden, ongeacht hoe gruwelijk die zijn.

Aanvankelijk geloofde ik nog dat Ted op enig moment een bekentenis zou afleggen, omdat hij zich wel schuldig moest voelen. Maar Ted heeft zich nooit schuldig gevoeld. Dat zat er bij hem niet in. Het enige wat voor hem telde, was zijn eigen overleving.

En er was iets aan Ted Bundy dat sommige van zijn bijna-slachtoffers een doodsschrik heeft aangejaagd. Doordat ze op het allerlaatste moment het

dodelijke gevaar ‘roken’, hebben ze kunnen schreeuwen, terugvechten en ontsnappen. Daarna konden ze echter jarenlang niet over hun confrontatie met hem praten. Pas toen ze op middelbare leeftijd waren en er na zijn dood voldoende tijd was verstreken en hij geen bedreiging meer voor hen vormde, zochten ze contact met mij.

In het begin durfde een groot aantal van Teds bijna-slachtoffers het niet aan *Mijn vriend de seriemoordenaar* te lezen. Ze vreesden dat mijn boek hen zou bevestigen in hun overtuiging dat hij hen daadwerkelijk had benaderd of uitgekozen. Ze hadden de dood al een keer van dichtbij in de ogen moeten zien en hadden geen behoefte opnieuw met hun eigen sterfelijkheid te worden geconfronteerd.

Je kunt dat vergelijken met mensen die bij een vreselijk ongeluk betrokken zijn geweest. Ze kunnen of willen daar geen aandacht aan besteden tot een mate van afstand is ontstaan tussen henzelf en het vreselijke noodlot waaraan ze op het nippertje zijn ontsnapt.

Ik heb verschillende bijna-slachtoffers gevraagd of ik hun verhaal in de update van mijn boek mocht opnemen. Ze antwoordden dat ze dat prima vonden, als ik maar niet hun naam prijs gaf. Daar heb ik alle begrip voor.

Alle ruim honderd verhalen die ik in de loop van de jaren heb ontvangen, heb ik opnieuw doorgeplozen. In eerste instantie heb ik alleen die verhalen uitgekozen waarvan ik met zekerheid kan stellen dat ze werkelijk op een ontmoeting met Ted Bundy berusten. Daarna heb ik deze selectie van verschrikkelijke verhalen nog verder uitgezift, want anders zou ik een compleet ander boek hebben gecreëerd.

De oudste herinneringen zijn van een vrouw van middelbare leeftijd. Zij wordt verteerd door schuldgevoelens en spijt, omdat ze er in haar hart van overtuigd is dat zij, en niet Georgeann Hawkins, in juni 1974 Teds beoogde slachtoffer was. Het was nog erger zelfs: verlamd door angst had ze toegekeken terwijl Ted Georgeann vastgreep en wegvoerde naar zijn auto, een gewisse dood tegemoet.

Caitlyn Montgomery heeft mij verschillende keren geschreven. Ze is lang geleden uit het noordwesten vertrokken, waar ze in de jaren zeventig een opleiding Verpleegkunde volgde aan de universiteit van Washington. Ze woonde toentertijd in het souterrain van een pension aan het einde van de steeg waar Georgeann op 10 juni 1974 doorheen moet hebben gelopen. Caitlyn stuurde me haar portretfoto uit deze periode. Ze leek toen zoveel op Stephanie Brooks dat ze elkaars spiegelbeeld konden zijn. Ted Bundy had

Stephanie Brooks om haar hand gevraagd, maar alleen om haar direct daarna te dumpen, net zoals ze hem ooit had verlaten.

Caitlyn herinnert zich: ‘In die tijd gluurde er iemand bij ons door de ramen. Ik zag een kerel op krukken bij ons huizenblok rondhangen en ik meende dat hij me had gevolgd. Kort voordat Georgeann Hawkins door de steeg kwam lopen, was ik daar zelf nog geweest. Het was donker en ik was angstig. Ik haastte me zo snel mogelijk naar huis en sloot de voordeur direct achter me af. Nadat ik de lichten had uitgedaan, keek ik in de steeg en daar zag ik het meisje van wie ik later heb gehoord dat ze Georgeann moet zijn geweest.’

Caitlyn hoorde een kreet van verbazing of mogelijk angst. Ze zag een man op krukken op het blonde meisje afstappen. Ze wisselden een paar woorden die Caitlyn niet kon verstaan en toen pakte de man haar bij de arm. Caitlyn wist niet of het meisje vrijwillig meeding, maar ze kreeg er een naar gevoel bij en geloofde dat de man Georgeann had gedwongen met hem mee te lopen naar het andere uiteinde van de steeg.

Ze schreef: ‘Ik had moeten proberen haar te helpen. Ik had er iemand bij moeten roepen. Misschien de politie. Maar ik was te bang. Ik heb alleen maar gekeken. En dat heeft me altijd enorm gespeten.’

Uiterlijk voldeed Caitlyn Montgomery sprekend aan het slanke bruinhare type dat Ted Bundy telkens weer als slachtoffer uitkoos. Georgeann was blond. Beide jonge vrouwen waren uiterst aantrekkelijk. Ik kan niet zeggen of Caitlyn Teds oorspronkelijk beoogde slachtoffer was. Dat had alleen hij kunnen vertellen en hij is natuurlijk niet meer onder ons om hier uitsluitel over te geven.

In de jaren zeventig van de twintigste eeuw besloeg het universiteitsdistrict nog een redelijk beperkt gebied, net zoals een decennium eerder het geval was toen ik er afstudeerde in mijn hoofdvak Schrijven. Van oost naar west liep 45th Street langs de campus en van noord naar zuid de University Way, die ook bekendstond als ‘The Ave’. De huizen van de ‘Griekse’ studentenverenigingen lagen direct ten noorden van de campus. De meeste adressen waar Ted Bundy heeft gewoond, lagen ten westen van The Ave. In bijna alle straten die van noord naar zuid liepen, bevond zich halverwege het blok een steegje.

Mijn inschatting is dat Teds jachtgebied tussen 41st Street en 65th Street lag en dat hij rondzwierf aan weerszijden van The Ave. Ontelbaar veel jonge vrouwen die in de jaren zeventig rond de twintig waren, hebben me verteld

over een knappe man in deze omgeving, die vanuit een Volkswagen kever erop aandrong dat ze een ritje accepteerden. Als ze weigerden, volgde er een heftige woede-uitbarsting van zijn kant.

Sommige ontmoetingen verliepen zelfs gewelddadiger. Het volgende verhaal heb ik overgenomen uit een e-mail die ik heb ontvangen in juli 2008. (Ik benadruk nogmaals dat ik van de afzender toestemming heb gekregen haar verhaal hier onder pseudoniem te publiceren.) Opmerkelijk is dat ik gedurende een zomer in hetzelfde appartementengebouw heb gewoond waar zij woonde, zij het een aantal jaren daarvoor. Het gebouw lag een blok naar het westen, parallel aan University Way.

Audrey schrijft: 'Ik ben een 53-jarige alumna van de universiteit van Washington. Van 1973 tot 1977 woonde ik in het Brooklyn-appartementengebouw. Toen ik onlangs de laatste editie van *uw Columns* doorbladerde, las ik een profielschets van u waarin ook uw boek *Mijn vriend de seriemoordenaar* werd genoemd.'

Audrey had nog nooit van mij gehoord, maar ze wist wel het een en ander over Ted Bundy's misdaden en zijn terechtstelling. Ze had verhalen over hem gelezen in de regionale dagbladen van het Midwesten, waar ze na haar afstuderen naartoe was verhuisd. Achtentwintig jaar na verschijning van mijn boek besloot ze het te gaan lezen.

'Pas op bladzijde 98 van uw boek besepte ik hoe weinig het gescheeld heeft dat ik hier niet persoonlijk in verwickeld ben geraakt. U vermeldt een van de straten waar Ted woonde ten tijde van de moorden in Seattle en omgeving. Voor het eerst realiseerde ik me dat mijn appartement en zijn pension in hetzelfde blok lagen.

Op een avond (rond 1973-1974) besloten mijn huisgenoot, een aantrekkelijke brunette, en ik, een langharige blondine met een scheiding in het midden, onszelf te trakteren op een dinertje in Horatio's. Zij had het eindexamen van de verpleegkundige opleiding met uitstekend resultaat afgerond en we dirkten ons op om dat te gaan vieren. De verhuurder van het appartementencomplex had mij een bizarre parkeerplaats toegewezen, waarvoor ik altijd door een steegje moest. Het schemerde al toen we van de derde verdieping van het flatgebouw de trap afdaalden. Toen we bij het steegje kwamen, bedacht ik dat ik mijn nachtbril had vergeten. Ik zei tegen mijn vriendin dat ze op me moest wachten terwijl ik naar boven rende om mijn nachtbril op te halen.

Toen ik weer op de begane grond van het appartementengebouw was en

om de hoek van het steegje liep, zag ik dat mijn vriendin een man afweerde die haar bij haar hoofd wilde vastgrijpen.

Eerst verstarde ik, maar toen slaakte ik een enorme gil, een oerkreet die ik nooit meer heb kunnen herhalen. Ik schreeuwde zo hard en rauw dat een aantal jongens van een paar huizenblokken verderop me later vertelden dat ze onmiddellijk begrepen dat er iets serieus mis was. Mijn vriendins belager liet haar los en rende weg in de richting van 12th Avenue. Toen hij de verlichte veranda van een huis passeerde, draaide hij zich om en keek onze kant op. Ik zal zijn ogen en sturende blik van mijn leven niet vergeten. Op dat moment was ik me natuurlijk doodgeschrokken, maar het is nooit in me opgekomen dat die man Ted Bundy kon zijn. Ik weet niet waarom ik die conclusie niet heb getrokken. Ik kan alleen maar zeggen dat ik geloof dat de eerste verhalen over hem toen nog in de media moesten verschijnen. In de dagen direct daarna verschenen berichten over de vermissing van Georgeann Hawkins.’

Na deze ontvoeringspoging hadden Audrey en haar huisgenote meteen hun vrienden gebeld, die onmiddellijk waren komen toesnellen en hen hadden meegenomen naar hun huis. Hoewel Audreys partner, een wetenschappelijk medewerker van de universiteit van Washington, erop had aangedrongen dat ze aangifte zou doen van het voorval, had Audrey daarvan afgezien, omdat er naar haar gevoel uiteindelijk geen misdrijf was gepleegd.

‘Ik was jong en naïef.’

Bizar genoeg kon Audrey zich herinneren hoe ze in januari 1989 in Californië (waar ze toen woonde) uit een diepe slaap ontwaakte en rechttop in bed ging zitten op precies hetzelfde moment dat Ted ’s ochtends vroeg in Texas ter dood werd gebracht.

Was de belager van haar knappe bruinharige huisgenote in het donkere steegje inderdaad Ted Bundy geweest?

Ik vermoed van wel.

Audrey heeft me ook later nog eens geschreven. Ik had haar verteld dat het mijn voornaamste doel was vrouwen bewust te maken van het gevaar dat ze lopen. Hopelijk zouden mijn paar woorden van advies en de waarschuwingen die ze in mijn boeken lazen hen ooit het leven redden.

Ze schreef: ‘Toen ik laatst naar pilatesles ging, merkte ik dat een kerel naar me zat te gluren toen ik naar binnen ging. Hij was nog steeds aan het loeren toen ik weer naar buiten kwam. Dus ging ik terug naar binnen en belde de politie of ze me uit het gebouw konden begeleiden. Hij was vertrokken voor ze aankwamen, maar zelfs met mijn drieënvijftig levensjaren zou ik er nooit

op zijn gekomen om een dergelijke situatie op deze manier af te handelen. Pas na lezing van uw boek realiseerde ik me hoe je met dit soort eikels moet omgaan.'

In 1998 ontving ik een brief van iemand die zich Marilyn noemde. Ook zij woonde in 1974 in de omgeving van Seattle. Aan het begin van de zomer reed ze op een avond in noordelijke richting over de I-5 Freeway, op weg naar een bijeenkomst van welzijnswerkers in een ziekenhuis in Northgate.

Marilyn herinnerde zich: 'Ik had een afslag te vroeg genomen en zocht een oprit om weer op de snelweg te komen. Maar het enige wat ik tegenkwam, was een richtingbord 'VANCOUVER B.C. ONLY'. Op ongeveer datzelfde moment merkte ik dat een lichtgekleurde Volkswagen kever achter mij aan reed. Ik was inmiddels behoorlijk gedesoriënteerd en sloeg naar het oosten af op 65th Street in plaats van naar het westen voor de snelweg. Ik nam de ene na de andere zijstraat, uitkijkend naar borden van de snelweg, maar ik draaide uiteindelijk in cirkels rond. Naarmate het begin van de bijeenkomst naderde, voelde ik me steeds meer opgelaten terwijl de wegen alleen maar smaller en smaller leken te worden.

De Volkswagen reed nog steeds achter me aan en ook dat gaf me een opgejaagd gevoel. Het was onmogelijk dat de bestuurder dezelfde wanordelijke route had moeten volgen die ik reed. De laatste afslag die ik nam, bood uiteindelijk helemaal geen uitweg meer, tenzij ik achteruit zou rijden. Ik reed naar de kant waar het asfalt overging in een veld met onkruid en stopte de auto. De kerel in de Volkswagen parkeerde achter me...'

Marilyn schreef dat ze snel haar autoportieren had vergrendeld, maar de man – met golvend bruin haar – reikte toch naar de klink aan de bestuurderskant en keek haar boos aan door het zijraam.

'Net op dat moment kwam een auto vol middelbare scholieren aanrijden. Ik heb geen idee waarom die jongens daar moesten zijn, maar hun komst heeft me het leven gered. De boze bestuurder rende terug naar zijn kever, dwong de jongens achteruit te rijden, keerde zijn auto en vertrok. De jongens hebben me teruggeleid naar de snelweg.

Het was Ted Bundy. Ik herkende zijn ogen toen ik zijn foto een paar maanden later in de *Seattle Times* zag staan.'

Op 10 augustus 2007 ontving ik een e-mail van een tweeënvijftigjarige vrouw die was opgegroeid in Washingtons hoofdstad Olympia. In het voorjaar van 1974 werkte Ted hier een aantal maanden voor het Washington State Department of Emergency Services.

Bettina schreef dat zij ervan overtuigd is dat ze Ted Bundy tussen 1970 en 1976 tot twee keer toe heeft ontmoet.

Ze schreef: ‘De eerste keer zat ik nog op de middelbare school in Olympia. Ik had besloten te gaan spijbelen en ik liep vanuit school langs Capitol Lake naar huis. Ik woonde halfweg Harrison Hill aan de westkant van Olympia. Het was een zonnige dag en ik was al halverwege het meer toen een vw kever naast me kwam rijden. De man in de auto vroeg of ik een ritje wilde maken. (In die tijd droeg ik mijn haar lang en met een scheiding in het midden.) Ik antwoordde: “Tuurlijk” en stapte in. Mijn visuele herinneringen aan hem zijn vaag, want ik was nogal verlegen en ik heb hem eigenlijk nauwelijks rechtstreeks aangekeken. Alleen een paar zijdelingse blikken.

Hoe dan ook herinner ik me dat hij kort, donker haar had. De kleur van de kever herinner ik me niet, maar hij leek vrij licht. Hij vroeg op welke universiteit ik zat en ik voelde me geveleid dat hij dacht dat ik op de universiteit zat. Hij zette me af op een plek die ik had aangegeven en dat was het.’

Alleen wist de bestuurder nu waar Bettina woonde.

De tweede keer dat Bettina de man zag, was ongeveer anderhalf jaar later. ‘Ik was al van school en woonde in een huurhuis aan Franklin Street in het centrum van Olympia. Ik droeg mijn haar nog steeds lang met een scheiding in het midden. Op een keer werd ik ’s avonds heel laat wakker door geklop op de voordeur. Door het raampje zag ik iemand in de portiek staan die ik voor een politieagent hield. Ik herinner me dat ik een blik op straat wierp voordat ik de deur opende en dat ik verbaasd was dat er nergens een politieauto stond. Toch deed ik de deur open, speurend naar een patrouilleauto die er niet was.

Ik had een hondje dat de hele tijd luid blafte, maar de “politieagent” zei dat ze een melding van de burens hadden ontvangen. (Tegenover mijn huis lag een groot parkeerterrein dat bij een kerk hoorde, maar er stonden geen woningen.) Hij wees naar de overkant van de straat en zei dat men een meisje met lang haar mijn huis had zien binnengaan. Haar signalement zou voldoen aan dat van iemand die was weggelopen.

Ik had krulspelden in en droeg een haarnetje. Ik zei: “Oké, ik heb lang haar, maar ik ben niet weggelopen. Ik woon hier.” Hij bleef maar doorzagen over die kwestie dat iemand was weggelopen en hij herhaalde het signalement van het lange haar. Mijn hond blafte intussen steeds woester en ik wilde het liefst meteen een einde maken aan het hele gesprek. Om die reden zei ik simpelweg dat hij aan het verkeerde adres was en ik sloot toen de voor-

deur. Daarmee was de kous af. Ik heb geen politieauto zien wegrijden. Het was allemaal heel vreemd.’

Bettina schreef dat ze beide voorvallen jarenlang compleet was vergeten tot ze een artikel over Ted Bundy las waarin ook foto’s stonden.

“O, mijn god,” riep ik toen uit, want het begon me te dagen dat het Ted Bundy was die me toen naar huis had gebracht. Ik weet zeker dat hij het was. En ik herinnerde me ook het voorval met de “politieaan” die ’s avonds laat zonder politieauto voor mijn deur was verschenen en ik besepte dat hij dat ook moet zijn geweest. Hij moet me in de gaten hebben gehouden.

Het is allemaal zo lang geleden dat ik niet echt geschokt ben, maar als je bedenkt op welke manieren de dingen anders hadden kunnen aflopen... Wat nu als ik mijn haar niet in krulspelden had opgestoken of als mijn hond geen driftbui had gekregen en niet als een woesteling tekeer was gegaan? Dan had ook ik zomaar een van de namen op de “lijst” kunnen zijn.’

Er blijven maar e-mails binnenkomen van vrouwen die in de jaren zeventig van de vorige eeuw in de staat Washington hebben gewoond. Ik verwacht nog meer berichten te ontvangen zodra deze geactualiseerde versie van *Mijn vriend de seriemoordenaar* is verschenen. Sommige vrouwen die Bundy aanwijzen als de persoon die hun de stuipen op het lijf heeft gejaagd, zullen zich vergissen. Dit soort onjuiste meldingen kan ik er gewoonlijk uit pikken op basis van de tijdsaanduidingen en locaties die ze doorgeven. Sommige verhalen zijn het gevolg van een overactieve fantasie. Ook dat soort meldingen haal ik er meestal wel tussenuit. Een belangrijk deel van de verhalen berust echter op confrontaties die werkelijk hebben plaatsgevonden.

Een volgens mij authentieke melding betreft de herinnering van een vrouw die in 1974 studeerde aan de universiteit van Salt Lake City. Ted was vanuit Seattle naar de stad van de mormonen verhuisd voor een studie aan de lokale rechtenfaculteit. Teresa woonde met verschillende studentes samen in een groot huurhuis; een vergelijkbaar woonarrangement als het huurhuis vlak bij de universiteit van Washington, dat Lynda Ann Healy met andere studentes deelde voor ze in januari 1974 verdween.

Teresa schreef: ‘We hadden die herfst te maken gehad met een voyeur, een gluurder. Eerst hadden we alleen maar het gevoel dat iemand ons in de gaten hield, maar toen zagen we hem door het raam vlak bij ons huis staan. En we vonden sporen van iemand die zich een tijdje in de garage had opgehouden.’

Toen Teresa en haar huisgenoten de man zagen die hen in het donker half verscholen vanuit het struikgewas in de gaten hield, hadden ze zijn gelaats-trekken goed in zich kunnen opnemen.

Ze herinnerde zich: 'De politie kon niets vinden waarmee ze hem konden identificeren. Ze adviseerden ons de deuren en ramen goed af te sluiten en daar hielden we ons strikt aan. Maar toen het in november een stuk kouder werd, hoorden we opeens geluiden in de kelder. Het ergste was nog die ochtend dat we ontdekten dat iemand zich had ontlast op precies dezelfde plek bij het raam waar we die kerel hadden zien staan gluren. Maar hij is daarna verdwenen en nooit teruggekomen.'

Toen Ted Bundy in de zomer van 1975 door rechercheurs van Salt Lake County werd gearresteerd, verscheen zijn foto in alle dagbladen van Salt Lake City tot Seattle. Teresa en haar vriendinnen herkenden zijn uiterlijk. Hij was de man die ze vanuit het raam hadden gezien, die lege tonijnblikken in hun kelder had achtergelaten en die zich (waarschijnlijk) in hun tuin had ontlast.

In de loop van de jaren heb ik veel brieven uit Utah ontvangen, maar ook berichten uit nog afgelegener gebieden. Aangezien Ted Bundy veel door Amerika en Canada heeft rondgereisd, zullen sommige van deze herinneringen, die dertig jaar of langer de tand des tijds hebben doorstaan, een kern van waarheid bevatten, ongeacht waar ze vandaan komen. We weten dat Ted reizen heeft gemaakt naar New England, Pennsylvania, Michigan, Chicago, Oregon, Californië, Idaho, Colorado, Utah en Georgia en dat hij de hele oostkust is afgereisd. Sommige tochten maakte hij in verband met zijn activiteiten voor de Republikeinse Partij, voor andere trips had hij zo zijn eigen motieven.

Geen enkele brief of e-mail die mij van de andere kant van het land wordt toegestuurd, zal ik afwijzen, juist omdat ik weet dat Ted Bundy op enig moment overal kan zijn geweest.

Een vrouw die zich voorstelde als Siobhan, stuurde me in april 2007 een mailtje. Inhoudelijk vertoont haar verhaal veel overeenkomsten met andere verhalen over 'Bundy-confrontaties' die ik ontvang, maar Siobhan woont in New Jersey.

Ze schreef: 'In de jaren zeventig woonde ik als zestienjarige in Linden, New Jersey. Ik nam geregeld Bus 44 vanaf Route 1 naar Wood Avenue. Ik werkte voor een bedrijf dat trouwkleiding verhuurde. Pas toen ik uw boek las, besefte ik dat ik een keer met Ted Bundy ben meegereden. Het regende dat

het goot, mijn paraplu was binnenstebuiten gekeerd en ik was helemaal doorweekt. Toen het stoplicht op rood stond, kwam een goudkleurige vw naar de kant gereden. Toen [de bestuurder] het raampje omlaagdraaide, zag ik een knappe, goedgeklede man. Hij zei: "Vooruit, stap in! Je bent doorweekt. Het is oké."

Ik was op mijn hoede, want ik stap gewoonlijk niet zomaar in auto's, maar ik was ook volledig doorweekt en ik had het koud. Een fractie van een seconde dacht ik nog: jee, zo'n aardige, goedgeklede man. Je zou verwachten dat hij in een Lincoln of zoiets rijdt.

Ik stapte in en zei: "Bij het stoplicht links afslaan, graag." Dat deed hij. "Als we bij Wood Avenue zijn, rechtsaf." Toen we in de buurt van Wood Avenue kwamen, nam hij echter een afslag naar links. Ik voelde een steek in mijn buik. Ik beseftte dat hij de omgeving goed moest kennen. Hij reed naar 16th Street toe. Een buurt die niet gunstig bekendstaat, als u begrijpt wat ik bedoel. Er was een park waar hij naartoe reed. Zodra hij zijn auto had geparkeerd, stak ik mijn paraplu in zijn richting, riep "F*ck you" en sprong uit de auto. Het hele stuk naar Route 1 heb ik moeten teruglopen door een buurt die me beangstigde. En het regende nog steeds dat het goot.

Jaren later zag ik foto's van Ted Bundy. Ik twijfel er niet aan dat hij het was. Ik heb het een paar mensen verteld. Misschien geloven ze me, misschien denken ze dat ik gek ben. Ik wilde het u gewoon laten weten.

Mijn dochters moesten lachen en riepen: "Mama is aan Ted Bundy ontsnapt!" Maar ik geloof oprecht dat dit is wat gebeurd is.'

Siobhan kan niet met zekerheid zeggen of dit voorval in 1974 of 1975 heeft plaatsgevonden, maar ze kan zich herinneren dat het niet in de winter was. Gelooft ze terecht dat ze aan Ted Bundy is ontkomen? Ik weet het niet. Het waren bijzonder 'drukke' jaren voor Ted en ik kan onmogelijk alle tussenstops in kaart brengen die hij tijdens zijn trips langs de oostkust heeft gemaakt.

Ik ben geneigd te geloven dat Siobhan niet Ted maar iemand anders heeft ontmoet, maar ik zal er geen weddenschap op afsluiten.

Een andere e-mail van iemand van de oostkust is minstens even twijfelachtig, maar toch ook heel goed mogelijk.

Lang voordat ik Ted Bundy ontmoette, zette hij zich actief in voor de Republikeinse Partij en dat maakt het soms iets gemakkelijker om hem in zijn reizen en activiteiten te volgen. In de zomer van 1968 ging hij naar Miami, Florida, op een trip die hij aangeboden had gekregen voor zijn inzet

bij de verkiezingscampagne van Nelson Rockefeller. Diezelfde zomer volgde hij een intensieve cursus Chinees aan de Stanford universiteit in Palo Alto, Californië. In de herfst van 1968 was hij ingehuurd als chauffeur en bodyguard van Art Fletcher die zich kandidaat had gesteld voor het vicegouverneurschap van de staat Washington. Begin 1969 reisde Ted opnieuw naar het oosten van de Verenigde Staten, waar hij op zoek ging naar zijn eigen biologische afkomst. Zoals ik al eerder heb geschreven, voerde deze trip hem naar Burlington, Vermont, en Philadelphia. Heeft Ted in 1968 of 1969 ook de staat New York bezocht? Dat is heel goed mogelijk en dat zou het geval moeten zijn geweest voor de ontmoeting die Barbara met hem meent te hebben gehad:

‘Mijn zus en ik zijn ervan overtuigd dat we Ted Bundy in de zomer van 1968 in het midden van de staat New York hebben ontmoet. We waren voor een bedrijfspicknick in een nationaal park. We waren burgermeisjes met lang steil haar en een scheiding in het midden. Hij zei dat hij autocoureur was en dat hij zijn been had gebroken. Hij reed in een vw. Het circuit van Watkins Glen lag niet ver van ons ouderlijk huis en er bestond in ons gezin grote belangstelling voor autoraces. Hij vroeg me of ik iets te eten voor hem wilde halen, maar dan had ik mijn jongere zus met hem alleen moeten laten en dat wilde ik niet.

Mijn vader kwam naar de plek waar we zaten en stuurde hem weg. Nadat hij ons had opgedragen naar onze moeder te gaan, wisselde mijn vader een paar harde woorden met hem, die hij later niet met ons wilde bespreken. We moesten die avond een lange preek aanhoren.

Ergens in de jaren tachtig belde mijn zus me vanaf haar werk op en vroeg of ik de krant had gezien. Nadat ik een exemplaar had gekocht, belde ik haar terug. We hadden hem beiden onmiddellijk herkend. Ik vraag me nu af of Ted Bundy toentertijd al jonge meisjes aansprak. Deze ervaring heeft me uiteindelijk tot een veel behoedzamere persoon gemaakt. Mijn twee dochters en ook mijn nichtje hebben in hun opvoeding geleerd altijd op hun hoede te zijn voor onbekenden, in het bijzonder voor aantrekkelijke vreemdelingen.

We zijn ons dit altijd blijven afvragen en we zijn onze vader heel dankbaar voor zijn oplettendheid. (We zijn met vijf meiden in ons gezin. Dat moet hem soms hoorndol hebben gemaakt!)’

Ja, het is goed mogelijk, aannemelijk zelfs, dat Ted onderweg naar Burlington, Vermont, ook Watkins Glen in New York heeft aangedaan. Dat moet dan wel in het voorjaar van 1969 zijn geweest. Ons geheugen kan ons

misleiden en het is soms best lastig om je veertig jaar na dato een bepaald jaartal exact te herinneren.

Ik denk dat Barbara en haar zus als jonge tienermeisjes Ted Bundy hoogstwaarschijnlijk hebben ontmoet.

Nu ik hier deze herinneringen opschrijf van vrouwen die een confrontatie met hem hebben overleefd, hoop ik dat mijn lezers zorgvuldig aandacht besteden aan de redenen waarom ze het hebben gered.

Ze schreeuwden.

Ze vochten terug.

Ze gooiden de deur dicht voor de neus van een onbekende.

Ze maakten zich uit de voeten.

Ze trokken iemands gladde praatjes in twijfel.

Ze prikten de zwakke punten in een verhaal door.

Ze hadden het geluk dat iemand voor hen opkwam en hen beschermde.

Toen ik jaren geleden in Tennessee deelnam aan een conferentie over de preventie van seksueel geweld hoorde ik een waargebeurd verhaal dat ik nooit ben vergeten. Het ging niet over Ted Bundy, maar het had zomaar gekund. Op de conferentie waren een paar rechercheurs die een man hadden gearresteerd op verdenking van het verkrachten en vermoorden van verschillende jonge vrouwen. Hij toonde zich bereid met hen te praten en legde uiteindelijk een bekentenis af. De rechercheurs deden daar verslag van:

‘Als het hem eenmaal was gelukt een jonge vrouw in zijn auto te lokken, drukte de man haar een mes tegen de ribben. “Ik zei dat ik haar onmiddellijk hier in de auto zou doodsteken als ze zou schreeuwen”.

Ze reden over een vierbaansweg en moesten stoppen voor een rood licht. Op de rechterrijstrook naast hen stopte een politiewagen. Het was een bijzonder warme avond, het was nog licht en de ramen van beide auto’s stonden open. Het ontvoerde meisje had maar haar arm hoeven uitsteken om het portier van de politiewagen aan te raken, maar ze voelde de punt van het mes nog krachtiger tegen haar borstkas stoten terwijl haar overweldigere fluisterde: “Als je maar een kik geeft of om hulp vraagt, ben je dood.” Het hele incident duurde minder dan een minuut. Het slachtoffer hield haar mond.

De verdachte besloot: “Die politiewagen reed rechtdoor, ik ging linksaf en volgde de weg nog zo’n achthonderd meter. Toen nam ik een zijstraat en daar heb ik haar verkracht en vermoord”.’

